

FÜZESI MAGDA

LAMENTA

*egyre rosszabb versek
akarják magukat megírtni
porosodnak gondolataim
mint nagymamák fekete ovális asztalán a csipkék
elszürkült álmokba takaródzom mindig
már minden bugyrát ismerem
ennek az elpiszkolódott
satnya kis világnak
úgy elhajítanám ezt az ócska életet
a turkálóban keresnék másikat
nagy piros dáliákkal telepingált jól szabottat
nem néznének ki maguk közül a dámák
jól menne hozzá egy fehér kalap
olyan amit soha nem mertem viselni
tán illegetném magam benne
tán egy pár magas sarkú sóhaj is beszereznék
miközben érezném a hátam közepén
megholt véreim görbe pillantását
turkálnék még
egy tüchtig életrajzot
a mocsokfoltok alig látszanának
lobogtatnám
nem mintha bárkit érdekelne
a boltokat messze elkerülném,
kinek van új életre pénze
amikor még
ez a régi is alig fenntartható
innen-onnan pótolgatom olykor
de állandóan ott az örület
ha elszakad
soha senki nem foltozza össze*

SZIMULTÁN

*Mint tűzhányó a hegy gyomrába,
Úgy van bezárva önmagába
Az én világtalan anyám.*

*Csak tapogat, mint magzat a méhben,
Egyforma napok sűrűjében
Kitartóan fohászkodik.*

*Magába néz csak, hosszan, mélyen,
És fényt keres a feketében:
Emberhez méltó küzdelem.*

BIÓ-GRÁFIA

*Göcsörtös, fanyar som vagyok,
fölöttem vén varjak zörögnek,
csípnek, csámcsognak, ócsárolnak,
összerágnak, majd kiköpnék.*